

Γιατί η Γάζα είναι μόνη της;

της Λουτσιάνα Καστελλίνα

Το Ισραήλ συνεχίζει τις επιθέσεις στη Γάζα, ρίχνοντας στο κενό τις απόπειρες κατάπαυσης του πυρός. Η επιχείρηση "Προστατευμένη Παρυφή" που ξεκίνησε στις 8 Ιούλη συνεχίζεται με αμείωτη ένταση στα κορμιά των Παλαιστινίων. Το Barikat δημοσιεύει σήμερα ένα άρθρο μιας από τις σημαντικότερες μορφές του κομμουνιστικού κινήματος στην Ιταλία, της Λουτσιάνα Καστελλίνα. Το άρθρο αυτό το οποίο δημοσιεύτηκε στην *il manifesto*, αναφέρεται στην τραγωδία του παλαιστινιακού λαού και την αδυναμία του αντιπολεμικού κινήματος να πάρει πάνω του την υπόθεση της μαζικής κατακραυγής στο Ισραήλ και της έμπρακτης αλληλεγγύης στους παλαιστίνιους που βιώνουν για χρόνια τη φρίκη.

Δε θα μιλήσω για όσα συμβαίνουν στη Γάζα. Δε θέλω να γράψω κάτι, γιατί νιώθω πόνο και αγανάκτηση, και ούτε θέλω να καλλιεργώ την ελπίδα για διάλογο μεταξύ των δύο μερών. Αυτό είναι κάτι που πραγματοποιείται από τις πιο καλές πένες της χώρας μας. Είναι σαν να παρομοιάζεις τη κατάσταση με την αψιμαχία δύο μικρών αγοριών, στα οποία προσπαθείς να μάθεις καλούς τρόπους συμπεριφοράς. Και να μην αναφερθώ σε εκείνους που αποδέχονται τις αιτιάσεις του Ισραήλ ως επίσημες δικαιολογίες για την επίθεση, ότι δήθεν (σ.τ.μ.: οι Ισραηλινοί) πραγματοποιούν εισβολή –οι καημένοι-στο έδαφος των τρομοκρατών. (Οι Παλαιστίνιοι δεν είχαν τότε «στρατιωτικό σώμα» όμοιο των Ισραηλινών, ωστόσο πάντα εκείνοι είναι οι τρομοκράτες, οι Ισραηλινοί ποτέ).

Χθες ακούγοντας ραδιόφωνο, το οποίο μεταδίδει με μεγαλύτερη σαφήνεια τα γεγονότα από ότι άλλα μέσα, παρακολούθησα τα λεγόμενα των σχολιαστών μετά την αναμετάδοση. Ένας δημοσιογράφος (ονόματι Meucci ή Meotti δε μπορώ να θυμηθώ) έκανε ένα απολογισμό για τα θύματα από τη πλευρά των Παλαιστίνιων: ο ίδιος εντόπιζε το πρόβλημα της ενημέρωσης για τα τεκταινόμενα στη Γάζα στην αντι-ισραηλινή στάση και διαμαρτύρονταν για τη λήθη του Ολοκαυτώματος. Επιπλέον, επεσήμαινε πως δεν ήταν αληθινή η πληροφορία ότι οι άμαχοι που σκοτώθηκαν ήταν τα δύο τρίτα των θυμάτων, αλλά κατά τις δικές του πληροφορίες ο αριθμός των αμάχων το πολύ να έφθανε το ένα τρίτο των θυμάτων .

Και έπειτα από την εφημερίδα «Il Foglio» γράφει ένα μανιφέστο αλληλεγγύης για τα πραγματικά θύματα: τους Ισραηλινούς.

Μπορεί να μην υπάρχει ταύτιση με την πολιτική της Χαμάς ωστόσο αυτοί που ασκούν κριτική για τη στάση των Παλαιστίνιων πρέπει στη συνέχεια να εξηγήσουν γιατί τότε ούτε ο Νετανιάχου, ούτε κάποιος από τους προκατόχους του, δε κατάφερε να συνάψει συμφωνία με την ΟΑΠ [1](και μάλιστα πάντα υπονομεύεται οποιαδήποτε προσπάθεια συνεννόησης μεταξύ της Χαμάς και Αμπού Μάζεν[2]).

Και όμως, αναρωτιέμαι: αν είχα γεννηθεί σε ένα στρατόπεδο προσφύγων στην Παλαιστίνη, μετά από σχεδόν εβδομήντα χρόνια κακοποίησης, ταπεινώσεων, παραβίασης κάθε ανθρώπινου δικαιώματος καθώς και των αποφάσεων των Ηνωμένων Εθνών, μετά από δεκάδες συμφωνίες που αναιρούνταν από τις προελάσεις των Ισραηλινών, και μπροστά στην απαίτηση η Παλαιστίνη να μετατραπεί σε ένα Μπαντουστάν[3], όπου εκατομμύρια από εκείνους που γεννήθηκαν εκεί δεν μπορούν να επιστρέψουν, δεν μπορούν να δουν τις οικογένειες τους, πολλοί άνθρωποι έχουν χάσει τα σπίτια τους. Μετά από όλα αυτά αναρωτιέμαι πως θα είχα καταλήξει. Φοβάμαι ότι θα είχα καταλήξει να είμαι τρομοκράτης.

Όχι γιατί αυτό είναι ένα σωστός τρόπος για να πετύχει η Παλαιστίνη τους στόχους της, αλλά γιατί είναι τόσο ανυπόφορα πια τα δεινά των Παλαιστινίων, τόσο κατάφωρα απαράδεκτη η ιστορική αδικία της οποίας είναι θύματα, είναι τόσο φιλισταϊκή η αιτιολόγηση του Ισραήλ που υποστηρίζει ότι έκανε τα πάντα για να υποχωρήσει το μίσος. Και είναι τόσο προκλητική και, προφανώς, υποκριτική η Δύση (αλλά τώρα ακόμη και η Ανατολή) που είναι έτοιμη να στείλει οπουδήποτε βομβαρδιστικό καθώς και στρατεύματα, υπό το πρόσχημα της υποστήριξης των αποφάσεων των Ηνωμένων Εθνών, η οποία όμως ποτέ, από το 1948, δεν αποφάσισε να αποστείλει ούτε ένα ποδήλατο για να αναγκάσει το Ισραήλ να υπακούσει τα άπειρα ψηφίσματα που εγκρίθηκαν στο γυάλινο παλάτι[4] και η κυβέρνησή του, είτε δεξιά είτε αριστερή, τα χλεύασε.

Αλλά δεν είναι αυτός ο λόγος που αποφάσισα να γράψω, το ξέρω ότι οι αναγνώστες της εφημερίδας δεν χρειάζονται επιχειρήματα από έμενα για να πεισθούν. Πήρα την πένα μόνο την ανάγκη να αναδείξω ένα συλλογικό προβληματισμό. Σε ένδειξη διαμαρτυρίας για το τι συμβαίνει στη Γάζα βγήκε στους δρόμους του Παρισιού και του Λονδίνου, μια σχετικά μικρή ομάδα ανθρώπων σε σχέση με τις διαστάσεις της τραγωδίας στη Γάζα και στη χώρα μας δε διαμαρτυρήθηκε κανείς άλλος παρά μόνο μια μικρή φρουρά ανθρώπων σε τοπικές εκδηλώσεις. Ευτυχώς στο Μιλάνο, τα πράγματα ήταν λίγο καλύτερα από τη σκοπιά της συμμετοχής του κόσμου.

Πώς γίνεται στην Ιταλία όπου το θέμα της Γάζας ήταν πάντα στη πρώτη γραμμή, να μην κινητοποιηθούν εκατοντάδες χιλιάδες άνθρωποι; Μήπως, γιατί πιστεύουμε ότι οι αναγκαστικές πορείες, ακόμη και αυτές που έφτασαν γύρω από τα τείχη της Ιερουσαλήμ (θυμηθείτε τις «Γυναίκες στα Μαύρα») δε προωθούν την ειρηνευτική διαδικασία, δεν αποφέρουν δικαιοσύνη; Προς τι η παραίτηση; Επειδή εμείς - το ισχυρότερο αντιπολεμικό κίνημα στην Ευρώπη - δεν είμαστε σε θέση να αποφύγουμε τους πολέμους που έχουν γίνει αιώνιοι, και πρέπει να δώσουμε προτεραιότητα στην ιδέα ότι οι συμφωνίες γίνονται με τον αντίπαλο και όχι με τον σύμμαχο, διότι ο στόχος δεν είναι ποιος θα επικρατήσει αλλά ποιος θα γίνει κατανοητός; Ή επειδή δεν υπάρχει πλέον ένα πολιτικό κόμμα στη χώρα μας είναι εξοπλισμένο με την απαραίτητη δύναμη ώστε να κινητοποιήσει εκείνους που πρέπει να βγουν στο δρόμο; Ή επειδή υπάρχει μια κυβέρνηση η οποία έχει ψηφιστεί από την πλειοψηφία και δεν είναι σε θέση να πει μια λέξη, μόνο μια λέξη διαμαρτυρίας για αυτό το τραγικό γεγονός; Μια ανατριχιαστική σιωπή από τον Renzi που θέλει επίσης να δούμε ότι, σε αντίθεση με τους παλιούς πολιτικούς, διαθέτει και ανθρώπινη φύση. Στερείται συναισθημάτων, την ικανότητα να εκδηλώσει οργή, να του ξεφύγει μια φράση, μια ένδειξη πένθους για τα παιδιά που σφαγιάστηκαν στη Γάζα, και αναγκάζει το κοινό να τον παρακολουθεί σε «στημένες» εκδηλώσεις; Γίνονται όλα αυτά γιατί πιστεύουν ότι η κατάσταση είναι αδιέξοδη ή επειδή πιστεύουν ότι η τύχη της Ιταλίας και του κόσμου εξαρτάται από το γεγονός ότι η ανάληψη της θέσης του υπουργείου Εξωτερικών από τη Federica Mogherini έχει αλλάξει τη θέση της χώρας στα πλαίσια της Ευρωπαϊκής Ένωσης; Και αν ναι, πως;

Θα ήθελα πολύ να μιλήσω γι' αυτό αλλά δεν έχω απαντήσεις. Και όχι επειδή πιστεύω ότι στην Ιταλία δεν υπάρχει τίποτα που πρέπει να γίνει. Δεν είμαι, τόσο απαισιόδοξη όπως πολλοί άλλοι για τη χώρα μου. Και πράγματι, θυμώνω όταν βρίσκονται στο εξωτερικό, ακούω να λένε: "Ο Θεός είναι πάνω από την Ιταλία" και στη συνέχεια απλά να μιλάμε για το τι κάνει η κυβέρνηση και γιατί στη χώρα μας δεν υπάρχει έντονη πολιτικοποίηση, γιατί δεν γίνεται κάτι με πολιτικό υπόβαθρο σε τοπικό η εθελοντικό επίπεδο.

Τις τελευταίες ημέρες βρισκόμουν στο Οτράντο, στο κάμπινγκ του "Δικτύου της

γνώσης" (το κάμπινγκ των μαθητών και των φοιτητών της Αριστεράς). Τόσα πολλά καλά παιδιά, που δεν βρίσκονται σε κάποια παραλία, επειδή είναι απασχολημένα όλη την ημέρα στις ομάδες εργασίας και συζητούν τα προβλήματα στο σχολείο, είναι ανοιχτά σε συζητήσεις για τα προβλήματα της ανθρωπότητας, αλλά χωρίς κάποιο σημείο αναφοράς στην πολιτική κατάσταση, χωρίς να χρειάζεται να επωμιστούν την ανάλυση σχετικά με τα μεγάλα (σ.τ.μ.: θεωρητικά) έργα για τον κόσμο, όπως έκανε η γενιά μου και ως εκ τούτου να πέφτουν θύματα του κατακερματισμού. Στη συνέχεια πήγα στη Villa Literno όπου παρακολούθησα την όμορφη γιορτή για την εικοστή πέμπτη επέτειο από το θάνατο του Jerry Maslo. Η γιορτή αυτή με πήγε πίσω στο 1989, όπου ο νεαρός νοτιοαφρικάνος, ο οποίος ήταν ένας σκλάβος στους τομείς παραγωγής της ντομάτας, δολοφονήθηκε επειδή ανέπτυξε σταδιακά μια πρωτοβουλία, με σκοπό να υποκαταστήσει τα θεσμικά όργανα: οι χώροι που δραστηριοποιήθηκε ήταν χώροι της εκμετάλλευσης, της καταναγκαστικής εργασίας και είχε ως σκοπό να δώσει βήμα στους νεαρούς μαύρους από το Μαγκρέμπ, την υποσαχάρια Αφρική και στη συνέχεια από την Ανατολή, να διεκδικήσουν ανθρώπινες συνθήκες ζωής και εργασίας.

Μιλώ για αυτά τα πράγματα, επειδή είναι αυτά που έχω δει τις τελευταίες ημέρες με τα μάτια μου και θα μπορούσα να προσθέσω πολλές τέτοιες εμπειρίες, μεταξύ των οποίων σίγουρα αυτή τη συγκλονιστική εμπειρία με τη λίστα Τσίπρα, τα μέλη της οποίας ακολούθησαν σταθερή πορεία, αναδείχθηκαν δυναμικά μέσα από τις εκλογικές επιτροπές που δεν διαλύθηκαν μετά τις εκλογές, και πραγματοποιούν μια άνευ προηγούμενου πολιτική δράση με ακτιβισμούς στους δρόμους και στις διαδηλώσεις.

Γιατί λοιπόν δε δίνουμε τον καλύτερό μας εαυτό για να χαράξουμε μια νέα πορεία, για να μας υπολογίζουν;

Σίγουρα, πολλές από τις απαντήσεις τις γνωρίζουμε: η αυξανόμενη ασχετοσύνη σχετικά με την πολιτική, η παρακμή των πολιτικών κομμάτων και ούτω καθεξής. Δεν έχω γράψει γιατί δεν έχω συνταγές και ούτε γνωρίζω τις απαντήσεις. Έγραψα απλά να μοιραστώ την απογοήτευση μου για την αδυναμία, γιατί δεν είμαστε εξοικειωμένοι με τη καρτερικότητα ώστε να βοηθάμε ο ένας τον άλλο: «Για να προσπαθούμε περισσότερο».

[1] Η ΟΑΠ (Οργάνωση για την απελευθέρωση της Παλαιστίνης) ιδρύθηκε το 1964 από τον Γιάσερ Αραφάτ, με στόχο να ενώσει τις παλαιστινιακές αντιστασιακές και όλοι μαζί να έχουν ως στόχο την ίδρυση ενός δημοκρατικού παλαιστινιακού κράτους. <http://palestineun.org/about-palestine/palestine-liberation-organization/>

[2] Αμπου Μάζεν ή αλλιώς Μαχμουντ Αμπας . ο ηγέτης της ΟΑΠ σήμερα .

[3] Μπαντουστάν: τη περίοδο του Απαρτχάιντ στη Νότια Αφρική μπαντουστάν ονόμαζαν τις

σφραγισμένες εδαφικές νησίδες όπου ζούσαν οι έγχρωμοι.

[4] Pallazzo di Vetro= Ο Οργανισμός Ηνωμένων Εθνών